Ч. 232. Неділя 14 (27) жовтня 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій го дині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З ради державної. — Бесіда Чемберлена. — Положенє в Хіні. — Заговор на житє шаха.)

На передвчерашнім засіданю палати послів зложив посольске приреченє ґр. Черман Чеч, що перший раз явив ся в парляменті. Відтак відчитано внесенє та інтерпеляциї, між котрими находять ся: Інтерпеляция пос. Колішера і тов. в справі скоршої ліквідациї відшкодовань за вибитє безрог підчас помору; пос. Брайтера і тов. в справі господарки львівского маґістрату; пос. Штайнера і тов. в справі реформи речницевої торговлї збіжем; посол Шумаєр і тов. предложили нагле внесенє за знесенєм параґрафів карного закона, дотичних перешкоджуваня у відправі релїґійних обрядів (Religionsstörung); пос. Брайтер вніс петицию з 2000 підписами зелїзничих будників і помічничої служби в справі поліпшеня їх долї.

Перед приступленєм до дальшої дискусиї над наглим внесенєм Странского, в справі подій в Литавли, пос. Пацак застеріг ся против напасти, якої вчера допускали ся Всенїмці, і запитав президента, як він думає запобігти сему. Президент ґр. Фетер висказує свій жаль з причини вчерашних виступів деяких послів, та на біду, він не має ніяких иньших средств, як лише прикликати до порядку (пос. Штайн: кілю собі з того). Президент просить остаточно послів, щоби здержували ся і не обнижали достоіньства палати. Обох бесідників перебивали Шенерериянці окликами: А таки Странский паршивий жид; доти будемо кричати, доки таке брудне індивідуум посьміє тут говорити, і т. д.

З порядку дневного почала ся дальша дебата над наглим внесенєм посла Странского. Насамперед промавляв пос. Груби, відтак наступили ріжні спростованя, при чім не обійшло ся знов без лайки між Чехами а Шенерериянцями. Промовляв також пос. Странский, і між иншим сказав: Шенерериянці повинні мати більше терпимости для жидів бодай з того взгляду, що дїд їх протоплята Шенерера був жидом і називав ся Шмуль Лайб Кон, що можете ствердити актами. В голосованю признано наглість внесеня і принято мериторичне внесенє Странского.

З черги приступлено до дискусиї над наглим внесенєм социялїстів з причини недостатку працї та з жаданєм приспішеня інвестицийних робіт. Внескодавець, посол Зайц, підпирав наглість внесеня в довшій промові, відтак забрав слово президент мінїстрів др. Кербер. На жаль що року, сказав бесідник, проявляє ся недостаток працї і хотяй лїпша орґанїзация посередництва працї, орґанїзация публичних робіт і убезпеченє від безробітя можуть значно зменшити лихо, то ледве чи оно зовсім дасть ся усунути. Правительство зробить все, щоби достарчити працї, а приспішити інвестицийні роботи і не допустити до розширеня нужди. Промовляли ще пп. Ґапїх, Акеман, Сіляні і Клюк, а відтак в голосованю одноголосно принято наглість внесеня і передано єго социяльно-полїтичній комісиї.

По переведеню кількох доповняючих виборів до комісий, президент замкнув засїданє і назначив слїдуюче на пятницю.

Мінїстер Чемберлен виголосив в Единбурзї бесіду, нападаючи в острий спосіб на ірляндских послів. — Правительство — сказав він — внесе зміну реґуляміну палати, аби парлямент не був зависимий від жадань і примх Ірляндців. Обговорюючи полудневоафриканьску війну сказав, що Анґлїя нїколи не хотіла виступати зачіпно, але Бури поставили ультіматум і розпочали самі воєнні кроки. Бури домагають ся тепер більшої независимости, як мали єї перед війною, а то услїве не дасть ся погодити з честию Анґлїї. Положенє анґлїйских воєнних сил в полудневій Африцї не дає причини до занепокоєня.

Standard доносить з Шанґаю, що Юлю вислав до Лїгунчана лист, в котрім пише, що цісарева вдова горячо бажає собі навязаня приязних зносин з Росиєю, аби мати опіку в Пекінї. — Урядово знов доносять до анґлїйских часописий також з Шанґаю, що хіньский цісар мав вислати до віцекоролїв полудневих провінций запитанє, яких средств можна би успішно ужити против Росиї і єї претенсий до Манджуриї і чи можна би числити на підпору Анґлїї і Япониї.

Daily Mail доносить з Теґерану о відкритю дуже розширеного заговору на житє перского шаха. На чолї заговору стояли два брати шаха і єго зять. Обох братів засуджено на дожизненне прогнанє до Арбебіль, а зятя на смерть. Доперва на місци траченя помилувано єго і замінено кару смерти на різки і сїчено

---

18)

СІЛЬСКІ ПАВУКИ.

(З польского — Клим. Юнош.)

(Дальше.)

ГЛАВА IX.

З чим вернув Ґлянцман з Копиткова та як виглядав сальон в Березівцї.

Ушер Енґельман, роздумуючи над ріжними проявами людского житя, над устроєм сьвіта і орґанїзациєю інтересів, які на нїм полагоджують ся, над звичаями ріжних людий, утвердив ся чим раз сильнїйше в пересьвідченю, що найрозумнїйшим народом суть жиди.

Вправдї знав о тім, будучи ще малим хлопцем, коли починав лише що по дрібці і деиеде лизати мід великої мудрости, але чим більше того меду злизував, тим кріпше та правда вбивалась єму в голову.

Отже властиво Ушер не мав особливої причини збирати докази на то, що день єсть днем, а ніч ночию, — але своєю дорогою любив збирати з привички. Не збирав гроший, бо то не був єго інтерес, аби збирав докази і сьвідоцтва. Добра є справа, що має двох сьвідків, але така, що має дванайцять, двайцять штири, сорок вісім, така безпечно лїпша.

Одного вечера постановив Ушер зажити уміреного проходу і піти в поле, аби лагідним подувом вітру охолодити голову, утомлену надміром тяжких гадок.

Вийшов за рогачку, і сївши на придорожнім камени, спочивав. Перед єго очами розпростерла ся панорама місточка, єго рідного, улюбленого місточка.

Видів здалека червоні комини, сїрі дахи, білені стїни, деиеде віконниці ріжних красок, видів жовту біжницю і трохи оподаль від міста „вічний дім“, кладовище, на котрім, в тїни сосен, спочило вічним сном тілько заслужених і побожних мужів.

Той образ тронув єго, звернув єго гадки на одну точку, на місто.

Що то є місто? Очевидно, то збір людских осель. Хто вигадав місто? Без сумнїву жиди; лише они одні могли попасти на таку сьвітлу гадку і устроїти город з усїми вигодами, з різником, міквою, школою, з усїм, що лиш треба, а навіть, Боже сохрани, з окопицем.

Лише цїлком прості люди можуть жити в відокремленю, в лїсах, в глухих кутах; чоловік сьвітлий шукає міста і лише там уміє жити.

Вправдї для торговельних інтересів, для хлїба, і люди делїкатного ума мешкають деколи на селї, а навіть при торговли деревом, і в лїсї, але то хвилеве мешканє; все удержують звязь з містом, їздять там молити ся, слухати мудрих розмов, заосмотрювати ся в кошерну поживу, там чують ся правдиво дома, коли на селї, в лїсї, в глухім куті, перебувають немов би лиш на попасї.

Не спосіб собі уявити, щоби люди з делїкатним умом і чувствами могли обійти ся без місточка, хоч би лиш один рік.

Нї!

І з того виходить богато наслїдків, дуже добрих, а перед усїм то, що кождий з Ізраїлевих синів жиє подвійним житєм, раз, як сам, особа, а по друге, як член тої великої родини, котра називає ся містом.

Коли місто навістить неприємність, то й єму неприємно, і єго то болить, колиж єго що болить, то й місту неприємно. Тим способом єго особа єсть так тїсно сполучена з містом, як на пр. палець або рука з цїлим чоловіком.

Коли на місто іде студений вітер, то всї горожани кулять ся і дують в пальцї; колиж воздух приємний, то всї тїшать ся, і заживають тепла.

Той вітер і той приємний воздух треба уважати не конче як сам вітер і як сам воздух; ті слова можна розуміти також в значіню символичнім. На примір той драб, заволока, що не знати по що спровадив ся в околицї Чорного болота, і против споконвічних прав зачіпає ріжні гандлї, на кривду уроджених горожан місточка, єсть також до якоїсь міри родом злого вітру, а від запаху єго підлих учинків можна набавити ся нежиту. Єго дїяльність справляє біль, біль доймаючий, не лише горожанам, котрих інтересам шкодить, але й цїлому місту, отже всїм.

Тому той шибеник повинен знати, що коли кипить на него гнїв, то не лише в однім серци, але в тисячах сердець, коли падуть на него проклони, то не з одних уст, але з тисячів уст.

єго так довго, доки засуджений не подав всіх імен участників заговору. Всі заговірники, члени револьоцийної партиї, серед котрих є богато визначних князів і духовних, будуть або покарані смертию, або засуджені на дожизнену тяжку вязницю. В цілій Персиї велика паніка. До викритя заговору причинили ся доми гаремові. Здогадують ся, що ті події викликала борба вплнвів англійских і російских.

Посольске справоздане на Буковині.

Перед своїм відїздом до Ради державної складав в Чернівцях посольске справоздане посол Николай Василько. По промові посла Василька, в котрій він здав справу зі своєї посольскої діяльности в соймі, в державній раді і в делєґациях, та пояснив своє становиско супротив других руских послів, як і других клюбів, вивязала ся всестороннa дискусия.

Особливож славнозвістний буковиньский ділч, пос. др. Стоцкий умів звести єї на дорогу, на якій она доторкнула найважнійших справ для буковиньскої Руси та спонукала до ухваленя дотичних резолюций. Тому пропускаючи дотичні промови, подамо ухвалені зборами резолюциї, щоби тим способом дати короткий, але досить повний образ теперішних потреб і змагань на Буковині.

Як звістно, в буковиньскім соймі творили більшість німецкі, рускі і вірмено-польскі посли супротив румуньских. Пояснюючи сї взаємини, др. Стоцкий поставив резолюцию:

„Утримане дотеперішної більшости сой мової, зложеної з Русинів, Німців і Вірмено-Поляків, є для успішного розвитку політичних справ краєвих пожадане. Коли би однак з причин від руских послів незалежних тота більшість мала розбити ся і мало би заносити ся на нове уґруповане партий, то на руских послів вкладає ся обовязок, аби завчасу витягнули із такого поступованя дотеперішних союзників відповідні консеквенциї і аби подбали, щоби ніяким чином справа руска не потерпіла на тім пікої шкоди".

Щоби зарадити покривдженю рускої мови в урядах треба передовсім видати з лона народа більшу скількість урядників, а се стане можливим лише при помноженю руских середних шкіл; тому ухвалено резолюцию:

Взиває ся руских послів, аби всіх сил доложили, щоби в північній части Буковини запровадило руску ґімназию, з тим додатком, щоби всї рускі громади слали петициї до державної ради за заложенєм рускої ґімназиї.

Третою резолюциєю, яку поставив др. Стоцкий, а збори ухвалили, було:

Взиває ся наших послів, аби доложили всїх своїх сил, щоби правительство допомогло заложити банк краєвий на Буковині. Сей банк зарадив би недостаткови дешевого кредиту на землю для мужиків, зменшив би лихо еміґрациї, допоміг би до закупна і розпарцельованя більших шарів землї, а вкінци він належить ся справедливо Буковинцям, які не будуть корпстали з добродійства великих інвестицийних робіт, на які правительство призначило тисячі мілїонів для других країв.

Вкінци ухвалено ще дві резолюциї. Стоцкий в справі митових договорів з посторонними державами вніс:

Взиває ся наших послів, аби як найпильнійше про се дбали, щоби при ухвалї договорів митових з сусїдними державами і угоди з Угорщиною не потерпіло наше рільництво;

а учитель п. Дарий Пігуляк поставив резолюцию:

Взиває ся послів, щоби старали ся о скасоване оплат за дорученя судових писем.

Новинки.

Львів дня 26 го жовтня 1901

— **Затверджене вибору.** Є. В. Цїсар затвердив вибір о. Иосифа Долошицкого, греко-кат пароха в Добросинї, на заступника маршалка ради повітової в Жовкви.

— **Іменованя.** П. Президент мінїстрів яко мінїстер справ внутрішних іменував ревідента рахункового ц. к. Намістництва Володисл. Новицкого радником рахунковим Намістництва у Львові.

— **Секция реґуляциї Днїстра і Бистрицї** має бути утворена в Станиславові. На чолї того уряду має стати радник Намістництва і буде придїлених кількананцять інжинерів і урядників.

— **Доповняючий вибір** одного члена повітової ради в Рогатині з групи сільских громад розписала президия Намістництва на день 5-го грудня с. р., а з групи міских громад на день 10-го грудня с. р.

— **Ц. к. Дирекция почт і телеґрафів у Львові** оповіщує: Публика ще дальше не зважає на підвисшене належитости тарифової з 20 сотиків на 25 за листи призначені до чужих держав, належачих до почтової звязи межинародної, в наслідок чого адресат доплачує порто за листи недостаточно офранковані, або листу задля жаданої доплати не приймає. Оголошує ся проте на ново, що такса за листи до чужих держав належачих до почтової звязи межинародної (з виїмкою Німеччини, Сербії і Чорногори) від кождих 15 грамів виносить тепер 25 сотиків. Так само на 25 сотиків підвисшена також належитість рекомендацийна, належитість за доказ надана поворотний, за потвердженя виплати почтових перекаsів, за письма донітні і за увідомленя о недоручимости пересилок.

Від дня 1-го с. м. виключено в обороті з Німеччиною від перевозу почтового карти почтові і отверті карти, котрих відворотна сторона засмотрена в образки окрашені порошками мінеральними, відпадками скла, пацьорками зі скла, піском, порошком мінеральним і т. д. В обороті з краями належачими до звязку межинародного як до тепер так і на дальше тих карток пересилати не вільно. В обороті внутрішнім, як також в обороті з Угорщиною і краями окупованими виключені від перевозу суть по мисли тарифи листової (з р. 1900 ст. 36 п. 2) лишень картки того рода, котрі могли би стати ся шкідними для функционарів почтових, або ушкодити і занечистити инші пересилки.

— **З товариства ім. Котляревского** у Львові. Засїданє видїлу відбуде ся в вівторок дня 29-го с. м. о 7-ій годині вечером в льокали „Рускої Бесїди".

— **Коклюш.** Маґістрат міста Львова подає до загальної відомости, що в громадах Борки яцівскі і Борки доминиканьскі вибух коклюш і длятого звертає увагу мешканців міста Львова аби молока побираного з тих громад, уживали лиш по переваренюю.

— **Земля на продаж.** О. Гнат Войнаровский з Балинець коло Ґвіздця оповіщує: Дня 14-го н. ст. падолиста с. р. відбуде ся в окружнім судї

Саме над тим роздумував Енґельман, коли замітив наближаючого ся мужа хорошої Малки.

Повитали ся чесно:

— Добрий вечер, Ушер!

— Добрий рік, Мойсьо!

— Ви вийшли на дорогу?

— Трохи.

— І я вийшов.

— Нехай вам буде на здоровлє!

— Дякую за добре слово. Виглядаєте?

— Чого я маю виглядати?

— Як? То не виглядаєте?

— Кождий чоловік виглядає щастя, аби щоби я мав прийти сюди умисно аби виглядати, того не можу сказати. Я вийшов на сьвіжий воздух. В комнаті душно, моя голова тяжка, отже я хотів дати їй випочати і отверезіти.

— Дуже добре; але в такім случаю бачу, що ви нічого не знаєте.

— Що маю знати?

— Ви не чули, що наш Ґлянцман поїхав раненько до Копиткова?

— По що він поїхав до Копиткова?

— Чи не знаєте, по що там люди їздять?

— Чи занедужав хто в єго домі?

— Боже борони! Він поїхав в інтересї міста.

— Так?

— Не знаєте? Так ураджено вчера вечер; найняли єму фіру і нинї до всхід сонця був вже в дорозї. Дуже менї дивно, що нічого о тім не знаєте.

— Я не був здоровий, вчера не виходив з дому, брав навіть ліки?

— Які ліки?

— Трохи мяти, трохи румянку. Я мав неприємне давленє і щипанє коло серця.

— А нинї вам лїпше?

— О много лїпше, я майже здоров.

— Слава Богу! Щиро вам признаю ся, що я умисно вийшов на дорогу, щоби виглядати Ґлянцмана; я цікавий з чим він приїде?

— Певне з чимсь добрим.

— І я так сподіваю ся. Як звідтам не буде ради, звідки має бути рада? Як звідтам не прийде поміч, звідки має бути поміч?

— Добре говорите, великий знахор, реб Хаїм сильний, він знищить ворогів Сиона, він нас поратує. Дуже добре зробили, що післали до него.

— Глядіть-но, здасть ся менї, що на дорозї бачу порох.

— І я виджу.

— То певне Ґлянцман.

— Біжім напротив....

— По що?

— Ви певне міркуєте, що Ґлянцман, висланий містом і в інтересї міста не буде стояти на дорозї, аби оповідати вам і менї, що зробив; він заїде просто на ринок.

— Все ваша правда, Ушер, і сим разом також. Ходім же.

Ходім.

— А спішім ся, мусимо дуже спішити ся, щоби єго випередити.

— Який страх!

— Ну, таки страх — сказав Мойсьо усьміхаючи ся значучо — бо коли єсть зла вість, то она летить як птах, а як добра, то Ґлянцман не жалує коний і також летить як птах. Видите, Ушер, що й менї лучить ся часом сказати мудре слово, а признаєте, що то, яке ви чули, цїлком не було глупе.

— Противно, було дуже красне; не держить ся она на тісним клиню фільософічнім, бо зла вість летить як птах, отже без помочи коний, а Ґлянцман везе добру вість кіньми, отже тут нема птаха: але своєю дорогою ваше слово було дуже красне і може кождому подобати ся.

— Однако спішім ся....

Оба мужі пустили ся скорим ходом до місточка, так що почали тяжко сопіти, що стало ся причиною перерваня їх цїкавої розмови.

Цїкаві були дуже, що Ґлянцман привіз з Копиткова, бо за будь якою дурницею не їздить ся в таке місце і до такої особи.

Великий знахор, Хаїм, славний був далеко довкруги з своїх чеснот; кілька тисяч хасидів зїздило ся до него на сьвята, хоч властиво не був він рабіном, лише цїлком приватним чоловіком; але все таки і між приватними людьми бувають також виїмки. Знали єго на кількананцять миль навкруги, мав своїх почитателїв у всїх доохрестних місточках, був для них майже пророком, прибіжищем у всїх клопотах, радою, потїхою — всїм.

Непочестного вигляду особа; на перший погляд звичайний жидок, але в середині! Яка міць в тім чоловіцї в серединї! Він є дуже мудрий, дуже сильний і дуже могучий.

Він знає всьо, що було, що єсть, що буде і чого не буде; він видить в чоловіцї як в кришталевій склянцї; він зуміє зробити з букв і чисел такі знаки, від котрих могла би земля задрожати; знає способи заклинувати духи, а зробити щось незвичайного, то у него річ цїлком звичайна.

Такий чоловік єсть пострахом злих духів; коли курить люльку і випустить з уст клуб диму, гинуть они в нім тисячами як мухи, а коли скаже слово, пропадають мілїони паскудників.

Однако єго слова рідкі, так як рідкі на сьвітї перли і брилянти... Звичайний чоловік може молоти язиком безупинно, бо єго слова мають вартість піску, але такий!...

Зносять єму з усіх сторін подарунки і грошї, бо неделїкатно і непрактично було би приступати до такого з голою рукою. Він для себе потребує дуже мало, майже нічого, але має коло себе родину, має великий дім, котро-

в Станиславові ліцитация обшару двірского Миловане в повіті товмацкім. Обшар 428 моргів, з того по-над 300 моргів орного, решта ліс. Хто би із селян хотів при сій нагоді набути землї, нехай особисто чи почтою зложить по 14 злр. на вадіюм від морга на руки місцевого пароха Вcase о. Бачиньского (Миловане, почта Стриганцї). Гроші на доповнене услових ліцитацийних маю занеснені. Купуючі будуть мусїли половину гроший заплатити готівкою або затягнути позичку на свій ґрунт, другу половину дістануть як позичку на той ґрунт, що купують. Кождий буде інтабульований осібно. так що-до ґрунту як і що-до позички самої (хто єї затягнув), бо ґрунт куплений на ліцитациї не буде мати нїякого довгу. — В сусїдстві закупили селяни обшар двірский Букївну, (стация зелїзнича і почта: Олешів) на парцеляцию пересїчно по 100 злр. морґ. Єсть там ще на кілька господарств нерозібраного ґрунту.

— Землетрясенє в Щавници. До астрономічної обсерватории в Кракові наспіла від пана Феликса Вісьнєвского в Щавници вість що в ночи з 20 на 22 с. м. о год. 2 мін. 40 дало ся там чути сильне землетрясенє, котре тревало кілька секунд і викликало в Лїсници переполох межи людьми. Одиноким видним наслїдком того землетрясеня, що на горі Бріярцї урвала ся на самім вершку скала і скотила ся до половини гори в долину. Чи она дїйстно урвала ся в наслїдок землетрясеня, годї поки-що знати.

— Злодій в монастири. До монастиря в Нижнім Новгородї дістав ся небезпечний опришок і обікрав цїлу монастирску касу. Злочинець убив архимандрита Аркадия, 66-лїтного старця, котрий хотів перешкодити єму в крадежи.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Будапешт 26 жовтня. Вчера вечером прибув сюди президент австрийского кабінету др. Кербер, аби здати Є. В. Цїсареви справу з парляментарної ситуациї.

Будапешт 26 жовтня. Є. В. Цїсар приймаючи на авдиєнциї старшого бурмістра Маркуса і бурмістра Гальмоша, випитував ся дуже подрібно о економічні відносини в столици Угорщини. Цїсар зазначив, що тепер панує загальна криза економічна в Европі і она мусїла дати себе відчути і Будапештови.

Філядельфія 26 жовтня. Погорів великий склеп з меблями, в котрім було занятих кількасот людий. Доси добуто 11 трупів. Загалом утратило житє в тім огни 19 осіб.

Шанґай 26 жовтня. З віродостойних жерел доносять з провінциї Кянсу, що панує там великий голод і що близько міліон осіб загрожених єсть голодовою смертию.

Париж 26 жовтня. Часописи доносять, що комісия парляментарна для будови водних доріг в порозуміню з міністром ухвалила будову каналів на суму 503 міліонів франків і будову портів за 150 міліонів. Приватні сторони мають покрити половину видатку.

Надіслане.

го удержанє більше коштує, як не в обиду справедливому мужеви порівнанє — неодного ґрафа.

До того знаменитого мужа їздив Глянцман, вибраний задля своєї красноріччивости. Нїхто так живописно і ясно не умів би представити журби, яка повисла над Чорним болотом, як Глянцман.

Дожидано проте єго повороту з великою нетерпеливостию.

Коли Енґельман з Мойсьом прибігли на ринок, ледве вспіли обтерти зіпрілі чола червоними хустинами, дали ся чути голоси:

— Їде, їде!

І справдї роздав ся гуркіт коліс по нерівнім помості, а фірман Берко бив свої марні хабети з цїлої сили.

І він хоч простий балаґула, пишав ся, що вертає з такого місця і хотів при тій нагодї показати свою штуку, тому так напрасно ударив о камінь, що трохи не викинув Глянцмана в калюжу.

Щасливо обійшло ся без пригоди і Глянцман замість в болото, упав в руки своїх зацїкавлених і розгорячкованих горожан.

Нїхто єму не сказав: добрий вечер, нї як ся маєш, всї галасували рівночасно.

— Що?
— Був?
— Видів?
— Говори!

Рівночасно торгали єго за поли і за рукави з великої цїкавости та з пересьвідченя, що добре діткнути ся чоловіка, котрий був в такім місци і бачив таку особу.

— Ну, скорше, скорше! Говори!

— Чи не видиш, що стоїмо як на розжаренім вуглю?

— Зараз, чекайте! — кричав Глянцман — перестаньте мене торгати! Чи вам здає ся, що менї хто бекешу подарував? Она коштувала мене вісїмнайцять рублів, як один гріш.

— Лихо тебе бери разом з бекешею! Говори, що ти зробив?

— Добре.
— А що привіз?
— Дуже богато.
— Слухайте, слухайте!
— Хочете, аби я на ринку такі річи оповідав?

— Таки так, на ринку ми як дома: самі в своїм кружку. Чи то не є наш ринок, сам осередок нашого міста? Само серце!

Янкель спротивив ся.

— Лїпше під дахом.

— У мене! — крикнув Мойсьо — „під Зеленим Лебедем“, така красна саля!

В паньскій комнатї, де звичайно панї Малка приймала сам цьвіт своїх гостий, зібрало ся тілько чорноболотских горожан, кілько лиш в чотирох стїнах тої комнати могло помістити ся. Стояли они щільно один побіч другого, стиснені як селедцї в бочцї, а що вечер був душний, то зіпріли як в лазни.

Глянцман розпочав своє оповіданє від того, що їхав з великим поспіхом, що Берко дуже наганяв конї, а він сам ще більше натискав на Берка і завдяки тому приїхав до Копиткова зараз по полудни.

Сказано єму, що великий муж лише що з'їв обід і що положив ся відпочати. З тої причини Глянцман ждав, а щоби не тратити часу, пішов покріпити ся. Ледве вспів з'їсти два малі кусники хлїба і звено селедця, дали єму знати, що вже може прийти.

Звістна річ, сон праведного буває спокійний, але короткий.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).